

MOCIÓ PER GARANTIR PLENAMENT EL DRET A TRÀNSIT A LA CATALUNYA CENTRAL

TRANSITAR ÉS UN DRET QUE NO ES GARANTEIX A LA CATALUNYA CENTRAL

La Unitat de Trànsit ofereix atenció integral a la salut de les persones de gènere dissident i, des de la seva inauguració a l'any 2012, atén aproximadament a unes 3.000 persones.

Aquest servei es troba al CAP Numància de Barcelona i trenca amb la ineficaç atenció sanitària que tradicionalment reben les persones trans. És a dir, no contempla les identitats de gènere no normatives com un trastorn psiquiàtric que requereix d'un diagnòstic previ per accedir a tractaments hormonals. Tot i que la idea és expandir aquest servei per tot el territori, no s'està obrint una Unitat de Trànsit ni a Manresa, sent el punt neuràlgic de la Catalunya Central, ni a altres capitals de comarca. No s'està obrint tot i haver-hi professionals formadís i preparadís per oferir aquests serveis. Això porta conseqüències a totes les persones de la Catalunya Central que volen accedir-hi. Per començar, l'única atenció des del punt de vista mèdic que hi ha a Manresa són les unitats i les empreses de psiquiatria i psicologia, com el CSAM, en el cas de Solsona l'atenció mèdica és totalment inexistent. No és casualitat que, moltes vegades, les persones de gènere dissident siguin patologitzades, diagnosticades amb trastorns psiquiàtrics i, fins i tot, redirigides a l'Hospital Clínic de Barcelona, quan s'ha vist que el seu personal i mètodes no respecten la integritat ni els drets de les persones trans. Per exemple, en el cas de Manresa, no s'atén a noies trans que van amb pantalons o nois trans que van amb top. En el Cap de Solsona, ha succeït que quan una mare s'ha dirigit a la unitat de pediatria per entregar l'informe elaborat per l'Unitat de Trànsit de Barcelona, on s'explicava que el seu fill començaria el tractament de bloquejadors d'hormones, únicament per deixar-ne constància en l'historial clínic, automàticament i per part del pediatra, s'ha indicat que el noi hauria de dirigir-se a un psiquiatra i medicar-se.

Des del punt de vista legal, a Espanya, la disfòria de gènere encara es considera un trastorn mental i és requisit demostrar, si es pot, que en pateixes per tal de realitzar tràmits burocràtics.

El fet que no s'obri una Unitat de Trànsit a Manresa com a punt neuràlgic de la Catalunya Central, porta a la desinformació i la confusió. Moltes persones no saben on adreçar-se i poden arribar a anar pel seu compte a l'Hospital Clínic de Barcelona, sent aquest un hospital de referència per a la població.

És cert que des de fa uns anys, tant el SAI de Manresa com el del Solsonès permet una major visibilització del col·lectiu i una font d'atenció i informació directa, però encara no és suficientment conegut, sobretot a pobles o viles. Des dels dos SAIs es redirigeix al servei de Trànsit de Barcelona, però això encara porta problemes; per exemple, hi ha qui no pot permetre's viatjar a la capital periòdicament; poques persones disposen d'un vehicle propi i el transport públic és car.

A més, el fet que des de tota Catalunya redirigeixen les persones trans* a la Unitat de Trànsit de Barcelona (i més recentment a la de Lleida) porta a que les llistes d'espera s'allarguin i es saturin, causant altres conseqüències com que al servei de psicologia de la Unitat de Trànsit només es pugui accedir un màxim de deu vegades per persona. Les llistes d'espera per a les persones trans* són un tema recurrent ja que, per exemple, per accedir a tractaments quirúrgics per la seguretat social, es requereix d'una espera de mínim tres o quatre anys des de la seva demanda.

Des dels serveis sanitaris i institucions, com Althaia, l'ICS i la unitat de trànsit ja formada que hi ha al CAP Bages -que s'hauria d'haver inaugurat com a molt tard el passat setembre- no se'ns donen raons clares. Diuen que no hi ha recursos ni diners, o que no hi ha suport intern des del CAP Bages, però no deixen de ser llargues i excuses, inacceptables quan aquest servei és un dret de les persones de gènere dissident i no s'està garantint. És per això que ens neguem a què es quedi així, exigim que s'obri immediatament i s'acabin les excuses, reivindicant uns drets que s'han de complir.

Per tant, la situació actual obliga a les persones de Solsona que volen transitar a haver de buscar alternatives en altres punts del territori per poder-ho fer, obligant així molts cops a fer un desplaçament innecessari, i allunyant-les del seu entorn proper i de seguretat. Per tot això, des del Grup de Gèneres del Solsonès, La Cugula i el Grup Municipal d'Alternativa per Solsona-CUP, proposem al Ple de l'Ajuntament de Solsona l'adopció dels següents ACORDS:

PRIMER.- Manifestar el compromís de l'Ajuntament de Solsona de garantir els drets de les persones trans del nostre territori, deixant enrere un passat de derivacions sense sentit, patiment innecessari i de vulneració de drets adquirits.

SEGON.- Instar al Patronat de la Fundació Althaia que garanteixi el dret a transitar de totes les persones que així ho considerin i que tenen l'Hospital Sant Joan de Déu com a hospital de referència sense que cap personal mèdic tingui l'autoritat mèdica per impedir-ho o condicionar-ho.

TERCER.- Instar a l'Ajuntament de Solsona el seu compromís en la creació d'una unitat d'informació, suport i acompanyament a les persones del Solsonès que vulguin transitar i fer de vincle amb l'Unitat de Trànsit a Manresa.

QUART.- Instar a l'Ajuntament de Solsona a que formi activament a tot el personal públic en matèria de gènere i col·lectiu LGTBIQA+ tal i com ho especifica la llei 11/2014 del 10 d'octubre per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, trans i intersexuals i per a erradicar el masclisme, l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

CINQUÈ.- Traslladar a l'Ajuntament de Manresa, com a membre del Patronat de la Fundació Althaia, el posicionament del plenari i els acords subscrits i que es relacionin amb ell.